

Roméo & Juliette ở Pleiku

PmHoàngThuýNga

Câu chuyện này xảy ra ở tỉnh lỵ Pleiku vào trước 1975.

Roméo trong câu chuyện của tôi là người miền Nam. Anh là 1 người đàn ông nhỏ nhắn, có gương mặt đẹp hài hoà, tuy nhiên khi nói chuyện với anh điều sẽ làm người ta chú ý nhất là đôi mắt, đôi mắt ấy đẹp tuyệt vời mà tôi không biết phải mô tả thế nào vì thời gian trôi qua đã lâu và vì anh mới chỉ đến nhà tôi chơi có 1 lần cùng với người anh họ hàng xa. Khi đem nước ra mời các anh, điều đập vào mắt tôi trước hết là đôi mắt 2 mí vừa phải của người VN với những cặp lông nheo dài mượt, cong vút và ẩn chứa 1 nỗi buồn vô cớ nào đó, phải nói thật là bất cứ cô gái nào đã từng nhìn qua đôi mắt ấy dù chỉ 1 lần thôi cũng sẽ ước ao 'giá mình có được đôi mắt như vậy'. Ở phòng trong, tôi chỉ nghe tiếng các anh kia nói chuyện thật rôm rả, đùa giỡn ồn ào mà ít nghe anh tham gia ý kiến gì, cho nên tôi nhận xét sơ qua anh là người rất hiền lành ít nói.

Juliette ở đây là N. N là bạn cùng trường, cùng cấp, cùng tuổi, nhưng không cùng lớp nên tôi và N chỉ biết nhau chứ không thân. N có vóc dáng thanh thanh, làn da trắng muốt, mái tóc thề thật thẳng đen mượt xoã dài và đôi mắt 2 mí thật to tròn khác hẳn với đôi mắt của anh H, dân gian hay gọi kiểu mắt của N là mắt bồ câu hay mắt hạt nhãn. N dịu dàng - lặng lẽ nên không là tâm điểm chú ý đặc biệt của các bạn học chung (không quá điệu như LiênKim, không quá nhiều đuôi châu chực bám theo khi tan học như AnhKim, không à-la-mode như PhươngTú, không hay đi nhảy đầm như ChungVõ, ...).

Lúc đầu Roméo & Juliette yêu nhau trong sự cho phép của gia đình, nhưng sau đó có lẽ thấy đời lính bấp bênh nay đây mai

đó, gia đình Roméo lại ở miền Tây, hình như ở tỉnh VĩnhLong thì phải, cha mẹ lại là người Nam, có thể vì nếp sống không giống kiểu cách của người Bắc, nên khi có người khác đến đạm, gđ nàng so sánh thấy anh mới này có thể mang lại cho con gái mình 1 cuộc sống ổn định hơn, từ đó gia đình bắt đầu ngăn cấm, cách ly dần những cuộc tiếp xúc của đôi trẻ. Từ bóng gió xa xôi như nói N đi vắng, N bận, ... đến tiếp đón lạnh nhạt để anh biết ý rồi tự rút lui cho khỏi mang tiếng, thậm chí nghe nói có lần anh đến tặng quà sinh nhật cho N thì bị trả lại không nhận nên anh phải mang về. Thế là anh hiểu gia đình đã quyết ý lắm rồi, không thể dùng tình cảm mà xoay chuyển tình thế được nữa, anh H đau khổ vật vã vì mối tình tha thiết của mình bị cắt phăng 1 cách phũ phàng, có lẽ đã suy đi nghĩ lại và tính toán rất kỹ, nên 1 hôm anh đến xin phép gia đình cho gặp N lần cuối để nói chuyện!

Gia đình nàng đồng ý & cho phép anh H lên lầu gặp N, nghe nói anh H đã sập cửa lại & 2 người nói chuyện gì đó, cả gia đình căng thẳng chờ đợi sau đó gọi cửa mấy lần nhưng không thấy mở, vì thế phải tông cửa mà vào, lúc đó anh H cầm khẩu súng lục quay ra cửa quơ quơ xung quanh và bảo "Mấy người đứng yên, không tôi cho mỗi người 1 phát bây giờ!" nên không ai dám xông đến cả, anh bắn vào đầu N 3 phát, nàng chết ngay tại chỗ, sau đó anh quay súng vào mình bóp cò & đổ vật xuống, mọi người đưa anh vào bệnh viện cấp cứu, trên đường đi anh luôn miệng kêu tên N cho đến khi nhắm mắt. Bấy giờ là mùa hè, lúc N 19 tuổi và anh H khoảng 23 tuổi.

Lúc ấy tôi ở Sg, đọc & thấy sự việc này được tường thuật trên trang nhất 1 tờ báo, nên biết ngay cái chết của 2 người sau đó 1 ngày và không khỏi bàng hoàng: thương cho anh H hiền lành chân tình, thương cho N nhu mì vâng lời gia đình & không thể nào tin được đây là việc làm của anh vì như tôi đã nhận định, anh H có vẻ rất trầm tính so với các anh khác đồng trang lứa.

1 tuần sau, tôi nhận được thư của LTN viết thư từ Pk thông báo chuyện tình bi thảm này. LTN đã nói trong thư rằng "Thật thương cho con N, thi đậu tú tài IBM, chưa kịp thấy mặt mũi tấm bằng nó ra làm sao thì đã chết mất, trước hôm nó chết 1 ngày tao gặp nó ở phố, lúc đó trời mưa, nó đứng che dù và cười khi thấy tao, lúc ấy tao thấy sao nó đẹp một cách lạ lùng, đẹp

rực rỡ một cách rất khác thường, hơn rất rất nhiều so với hết thảy những lần gặp trước, mà nó cũng không trang điểm gì cả, hôm sau tao nghe tin nó chết, tao sưng cả người không ngờ đó là lần cuối cùng thấy nó, rồi tao cứ nhớ mãi hình ảnh nó che dù đứng trong mưa và rất đẹp đó”.

Hình ảnh N mà LTN kể với tôi trong thư đã mang đến cho tôi ý nghĩ vương vấn từ bức thư đó cho đến bây giờ mỗi khi nhớ lại câu chuyện tình này: 'Có lẽ linh cảm rằng mình sẽ được đoàn tụ cùng 1 người yêu mình hết lòng, không ai có thể chia lìa được nữa mà N đã có vẻ đẹp siêu nhiên lúc ấy để qua Như, ghi lại hình ảnh của mình với các bạn cùng học chẳng?'. Sau 35 năm, tôi ngồi viết lại câu chuyện này như thắp 1 nén hương tưởng nhớ cho cuộc tình đau thương của 2 người.

Tuy cuộc tình này có đau thương thật nhưng dù sao anh H cũng còn toại nguyện vì được cùng người yêu dấu sum họp ở chốn tuyền đài.

Trong 1 mối tình Roméo-Juliette khác trước đó khoảng 2 năm cũng ở Pleiku: Juliette tên Đ, Roméo cũng là quân nhân – hình như ở đơn vị thủy quân lục chiến thì phải, chàng cũng đã chọn cái chết cùng nhau nhưng bằng cách khác, chàng đến nhà nàng là quán cà phê TK trên đường PĐC, chàng mời nàng cùng ngồi uống cà phê rồi rút chốt lựu đạn để cùng nàng sum họp vĩnh viễn ở thế giới bên kia nhưng không hiểu vì sao thượng đế không cho chàng mang nàng đi, nên chàng thì chết ngay tại chỗ còn nàng chỉ bị mảnh vụn vào phần mềm, sây sát nhẹ ở bụng & đặc biệt dung nhan không bị ảnh hưởng tí nào!!

Sg,07.2009